

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2019 roku Sąd Rejonowy w Płocku w punkcie 1 pozbawił uczestnika postępowania D. S. (1) na okres dwóch lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia; w punkcie 2 nakazał ściągnąć od uczestnika postępowania D. S. (2) kwotę 100 zł tytułem opłaty od wniosku, której wnioskodawca nie miał obowiązku uiścić.

(postanowienie k. 52)

Apelację od powyższego postanowienia wniósł wnioskodawca, zaskarżając postanowienie w zakresie pkt. 1 w całości i zarzucając naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i błędną ocenę okoliczności mających wpływ na wymiar orzeczonego wobec uczestnika D. S. (1) zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, to jest stopnia winy oraz rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli, długotrwałego zaprzestania regulowania zobowiązań wobec wnioskodawcy w stosunku do okresu prowadzenia działalności, wskutek czego zaskarżone postanowienie zapadło z naruszeniem przepisu art. 373 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o zmianę postanowienia w punkcie 1 poprzez pozbawienie uczestnika D. S. (1) prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia, na okres dziesięciu lat.

(apelacja k. 61 - 62)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest niezasadna.

Sąd Okręgowy uznaje za niezasadny wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadzający się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 k.p.c. W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje na prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji poczynionych w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i przyjmuje je za własne.

Tym samym niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i błędną ocenę okoliczności mających wpływ na wymiar orzeczonego wobec uczestnika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Wnioskodawca wyraża jedynie odmienne zdanie co do długości okresu, na jaki jego zdaniem powinien być orzeczony wobec D. S. (1) powyższy zakaz. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, stopnia zawinienia uczestnika, jak i skutków podejmowanych przez niego działań.

W niniejszej sprawie niewątpliwie zostały spełnione przesłanki ogłoszenia upadłości przez D. S. (1) już w 2017 roku. Sąd I Instancji zwrócił uwagę, iż uczestnik postępowania w pierwszym okresie prowadzenia działalności doprowadził do zadłużenia i nie dokonując spłaty ponownie rozpoczął działalność, która również przyniosła kolejne zadłużenie. Sąd Rejonowy ocenił powyższe działania jako niedochowanie należytej staranności wymaganej od podmiotu profesjonalnego działającego w obrocie gospodarczym, co wypełnia znamiona winy nieumyślnej w postaci niedbalstwa. Zachowanie D. S. (1) doprowadziło do dalszego pokrzywdzenia wierzycieli. Sąd Rejonowy uznał na tej podstawie za zasadny zakaz prowadzenia działalności na okres 2 lat, biorąc pod uwagę stopień winy uczestnika, a

także skutki podejmowanych działań. W szczególności Sąd Rejonowy wziął pod rozwagę okoliczność, że D. S. (1) utrzymywał stan niewypłacalności powstałej podczas uprzednio prowadzonej działalności, co miało znaczący wpływ na powstanie kolejnego zadłużenia przy prowadzeniu drugiej już działalności. Uwzględnił również złożenie przez uczestnika wniosku o upadłość po 2017 roku. Powyższe ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy pozostają prawidłowe i pozwalają na uznanie zasadności tak pozbawienia D. S. (1) prawa prowadzenia działalności gospodarczej określonego szczegółowo w pkt. 1 postanowienia, jak i utrzymania tego stanu na okres dwóch lat.

Mając na uwadze powyższe, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Jolanta Jachowicz Tomasz Bajer Marzena Eichstaedt